

Nogle af vore venner havde overladt deres 4-års dreng til mandens forældre, medens de selv var på ferie. Da de kom hjem fra ferien, spurgte de, hvordan drengen havde haft det under deres fravær. Bedstefaderen svarede, at han havde opført sig pænt bortset fra, at han hver aften havde set sig nødsaget til at bede drengen om at holde hænderne oven på dynen. Stor var bedstefaderens forbavselse, da forældrene forklarede, at Henrik netop var inde i en periode, hvor han onanerede om aftenen, inden han faldt i søvn, og at de var fuldt ud indforståede med det.

En mindre heldig dreng har vi eksempel på fra en børnehavepædagog. I det tilfælde var drengen 5 år og havde af moderen fået strenge påbud om ikke at berøre kønsorganerne. Resultatet blev, at drengen alle steder uden for hjemmet legede med sine kønsorganer. Til sidst blev det en sådan besættelse hos drengen, at han kun var optaget af kønsdelene hos sig selv, og at han fuldstændig glemte at lege. Børnehaven sørgede for at få drengen til psykolog, og denne fik dels ved samtaler med drengen og dels ved samtale med moderen bragt drengens seksuelle interesser ind i en afslappet bane igen. Det må være bedre at forebygge end helbrede.

Som mennesker er vi medlemmer af et samfund, og gennem vor opdragelse er vi blevet vænnet til at leve under de forhold, som vort kulturmønster og vedtagne love sætter for os. Især bliver vort kønsliv stærkt præget af de normer, det samfund, vi bliver født i, har opstillet på det seksuelle område.

De fleste mødre og fædre i dette land kærtegner kun hinanden, når de befinder sig i sengen. Vi mener, at forældre kan vise deres børn, at de har et kærlighedsliv, ved at kærtegne hinanden på alle tidspunkter af døgnet, for på den måde at give børnene vished om, at forældrene føler noget for hinanden. Kærtegn skal ikke